

Penge. Enhver vil stræbe efter at blive myndig over det, som er tiltænkt en, og man vil ikke finde sig i, at nogen anden skal styre og forvalte disse Midler, og derfor er denne Bevægelse fra Husmændenes Side saa sund og naturlig, som noget kan være.

Vi have ogsaa set, hvorledes Husmændene ere flokkedes om dette Krav, saa at deres Foreninger ere voksede fra Dag til Dag. Der gaar næsten ikke en Uge, uden at man læser, at nu er der dannet ny Husmandsforeninger saa det ene Sted og saa det andet. Der er ingen Bevægelse i vort Land, der i de senere Aar har været i saa stærk og glædelig Fremgang som netop Husmandsbevægelsen. Det er netop godt, at der i en Stand som Husmændenes vaagner Standsfølelse, at de føle, de have Interesser, som ingen bedre kan varetage end netop de selv.

Der blev sagt, blandt andet af det ærede Medlem for Kerteminde (Pinstrup), at der findes Egne i Landet, hvor Husmandsbevægelsen endnu er svag, og han nævnte nogle Tal ovre fra Ringkøbing Amt, — jeg tror, han sagde, at der i dette store Amt kun var 4 Husmandsforeninger med 119 Medlemmer. Men det har vort Forslag netop ogsaa taget Hensyn til, idet der ikke staar i vort Forslag, at disse Penge skulle udbetales til Husmandsforeningerne. Nej, der staar, at Ministeren bemyndiges til at udbetale Pengene, og naar det formes saaledes, mene vi, at vi lægge denne Bemyndigelse i en forstandig Mands Haand, og at han vil tage alle de Hensyn, som ere nødvendige. Men det kan paa den anden Side heller ikke nægtes, at der er mange Egne i vort Land, hvor Husmandsorganisationerne ere blevne saa kraftige, at der ingen Mening er i at gaa uden om dem. En enkelt Landsdel som Bornholm har 15 Sogne og 15 Husmandsforeninger, og de have gennemsnitlig et Medlemsantal af over 50. Jeg synes ikke, der er nogen som helst Grund til, hvor saadanne Forhold findes, at gaa udenom Husmandsorganisationerne. Jeg synes, det er den naturligste og retfærdigste Ting af Verden, at man overlader dem at styre og lede disse Penge.

Den højtærede Minister vilde i Aften — overfor en Udtalelse af det ærede Medlem for Ringsted — benægte, at han havde vundet en Sejr over sig selv, thi, sagde han, han havde ikke været i Strid med sig selv og kunde altsaa ikke vinde nogen Sejr over sig selv. Det kan godt være, for er der noget, Ministeren har

svært ved, saa er det at overvinde sig selv. Sagen er, at den højtærede Landbrugsminister er overvunden. Hvem der har gjort det, om det er ham selv eller en anden, kan være ligegyldigt. Jeg tror nu heller ikke, det er ham selv. Jeg tror, det er en anden Magt, der har overvundet den højtærede Minister, og denne Magt, som han har maattet bukke under for, er den stærkt voksende Husmandsbevægelse. Den bidrog allerede i Fjor til, at han i sidste Øjeblik maatte finde sig i, at 6,300 Kr. bleve tagne fra Landboforeningerne, som ellers havde haft dem at forvalte, og givne til Husmandsforeningerne. Det var det første Stød, Ministeren fik. Da kom han ind paa den Glidebane, som er fortsat gennem disse Forslag i Aar. Den Magt, som har overvundet Ministeren, er maaske nok, som han paastaar, ikke ham selv, men det er Husmændene, der have bøjet ham i Knæ, de ere den Magt, han er vegnen for. Men naar han nu er bleven besejret af den, skulde han have gjort Skridtet fuldt ud. I Stedet for disse halve Forholdsregler, som ere foreslaaede her, skulde han have taget Skridtet helt og fuldtud og have sagt til Husmændene: Jeg billiger, at de Penge, der bevilges til det mindre Jordbrugs Fremme, gives det mindre Jordbrugs Mænd at forvalte. Det har han ikke villet gøre, men Tiden skal nok vise, at Ministeren, der nu er inde paa Glidebanen, kommer til at gøre Skridtet fuldt ud. Jeg kan forsikre den ærede Minister, at der bliver ikke Ro i denne Sag, før Husmændenes Fordringer anerkendes fuldt ud, og det havde været klogt, om den ærede Minister havde gjort det i Aar.

Jeg skal nu gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Ministers Indvendinger mod vort Forslag til Støtte af Hededyrkingen. Den ærede Minister sagde, at efter det Forslag, der er stillet af ham om Laan til Hededyrkere, var det de dygtige og paalidelige Husmænd, der vilde faa et saadant Laan, og de skulde svare Rente deraf, medens det efter vort Forslag vilde blive de mindre dygtige og de mindre paalidelige, der vilde faa Laan, som endda skulde være rentefri, og dette Forhold fandt han urimeligt. Jeg tror, at den højtærede Minister gaar ud fra helt forkerte Forudsætninger. Det er dog ikke sikkert, at en Mand, som ikke kan byde den Garanti, en Kommune finder nødvendig for at kunne kautionere for ham, derfor maa betegnes som mindre dygtig og mindre paalidelig. Det vil sige, den fat-